

Muncle Trogg

↑
Ditada de gegant (mida natural)

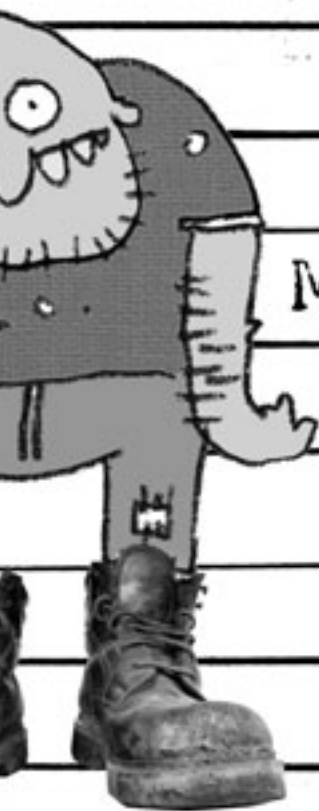
Il·lustrat per Steve Wells

Janet Foxley

Muncle Trogg

Traducció d'Armand Carabén

(És un gegant, però un de minúscul)

*En record de la meua mare Kitty,
1911-1956*

Primera edició: octubre del 2011

Edició original en anglès publicada el 2011 amb el títol
Muncle Trogg
per The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset,
BA11 1DS

Tots els noms originals de personatges i llocs són © l'autora i
not poden ser utilitzats sense permís. Tots els drets reservats
sobre textos i il·lustracions.

Il·lustracions i disseny de coberta: Steve Wells
Adaptació de la coberta de l'edició original britànica: MBC
Maquetació: Adriana Martínez Vila-Abadal

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Janet Foxley, 2011, del text
© Steve Wells, 2011, de les il·lustracions
© Armand Carabén, 2011, de la traducció
© La Galera, SAU Editorial, de l'edició
en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-26.479-2011
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-3776-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

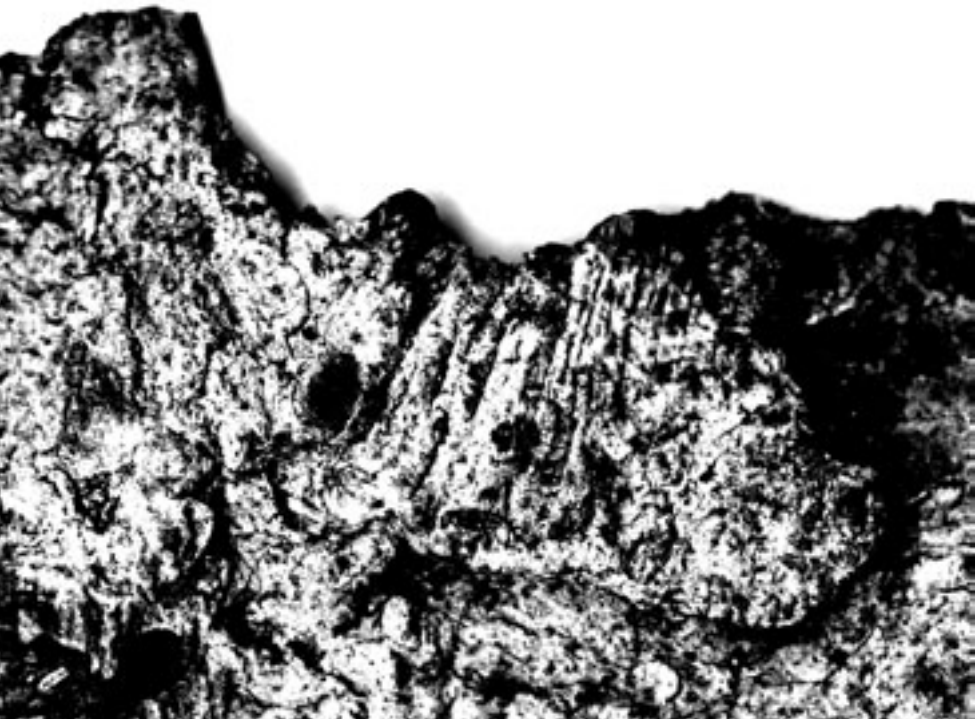

**Atenció,
que hi ha
gegants!**

↑
Sisplau, truqueu abans d'entrar

En Muncle, llançat quan està
de cap per avall

Capítol U

—Mama! —va cridar en Muncle—. En Gritt m'està capgirant!

En Muncle va tractar d'alliberar-se de les grapes del seu germà.

—Mama! —va tornar a cridar, balancejant-se amb fúria. S'acabaria marejant, si en Gritt el continuava aguantant cap per avall gaire estona més.

El foc de la mare projectava una ombra gegantina d'en Gritt a la paret rocosa, amb un Muncle massa petit que li penjava de la mà sense poder fer res. A l'edat de deu anys, la majoria de gegants estaven gairebé desenvolupats del tot i eren capaços de valer-se per ells mateixos. Però en Muncle no estava desenvolupat ni de bon tros i en aquell precís moment ni tan sols podia posar-se dempeus. En Gritt el tenia fermament agafat pels turmells. No hauria estat tan humiliant si en Gritt

hagués estat el germà gran, però era més jove... Sí, tres anys més jove!

Per sort, el pare encara no era a casa. Sempre es posava de part d'en Gritt. En Gritt era la classe de fill de qui un gegant podia estar orgullós.

La mare Trogg, una bonica geganta amb berrugues eriçades molt proporcionades, va forçar la mirada a través del núvol de vapor que sorgia de la caldera.

—Gritt! —va rugir—. Posa del dret el teu germà, ara mateix!

—Però m'has dit que hi podia jugar fins que esmorzéssim!

—«Jugar amb ell» no vol dir que ell sigui la joguina!

—Si a ell li agrada! —va protestar en Gritt—. Oi que sí, Muncle?

—Doncs, no! —va cridar en Muncle.

—Bé, d'acord! Ho sento, Muncle.

En Gritt va deixar caure el seu germà tan ràpidament com l'havia recollit.

En Muncle podia ser petit, i potser per això era àgil. Tan bon punt en Gritt el va deixar anar, va fer una tombarella a l'aire i va aterrar sobre el cul en lloc de fer-ho sobre el cap.

Encara li fa mal.

Altres gegants tenien rotlles de greix còmode que els haurien permès rebotar a terra, però en Muncle només era pell i ossos.

No era pas lleig, però. Tenia una pell bella, grisa i esquitxada de berrugues peludes, les poblades celles del pare i el nas carnós i els ulls sortits i les dents tortes i grogues de la mare.

Només era la mida d'en Muncle, el que fallava. Era massa petit per ser un gegant.

Sempre s'havia esforçat per encaixar amb els altres, i se li presentava una oportunitat que no havia de desapropitar. L'endemà passat s'havia de graduar en l'examen de Gegàntia. Després d'això, li caldria trobar una feina. Però, quina mena de feina podria fer? Només s'havia d'examinar de Ciències Dragonianes i d'Estudis Escurçats, les dues assignatures que no requerien la força de cap gegant de mida natural, i tot i així sabia que no se'n sortiria en cap de les dues.

—No podem esperar el vostre pare més estona, perquè fareu tard a escola —va dir la mare, abocant cullerades d'una pasterada grisa als bols de fusta—. Veniu-vos a menjar el puré de fongs. Tots dos, vinga!

Per sobre la taula de pedra, va empènyer un bol gran cap a en Gritt i un de molt més petit cap a en Muncle. La mare havia renunciat a fer-li menjar la mateixa quantitat que a en Gritt. Fins i tot la gana d'en Muncle era minúscula.

Va descordar la petita Flubber de la cistella de l'esquena i la va instal·lar en un tamboret al costat de la taula. La Flubber va engrapar el biberó de cuir i va engolir amb impaciència. Gairebé es podia veure com creixia.

En Muncle va sospirar. Que injusta era la vida! Es va enfilar al seu coixí ple de falgueres que l'ajudava a arribar a taula, i la mare i en Gritt van seure al terra despullat i rocós. Després, en Muncle va triar els millors grumolls de civada i els va col·locar sobre la taula per deixar que es refredessin, mentre que en Gritt drenava el contingut ardent del seu bol en un glop llarg, tal com feia sempre el pare.

En Gritt tenia talent de debò. Amb només set anys ja era el millor de l'escola en metal·lúrgia. Sabia perfectament què volia ser de gran: Mestre Armer de l'Armeria Reial. No hi havia res que no sabés de llances i destrals de guerra. El pare i la mare creien que era brillant.

—Vull repetir! —va exigir en Gritt.

—No fins que el papa no s'hagi servit la seva ració —va dir la mare, aixecant-se i fent una ullada a la caldera—. Potser no n'hi quedaria.

En Gritt va llençar el bol a la taula.

—No està bé que el papa es passi tota la nit fora! Si no arriba aviat a casa, hauré d'anar a escola amb gana!

En Muncle i la mare es van mirar.

—Segur que està bé, mama —va dir en Muncle—. És el millor caçador de la ciutat.

La mare es va mossegar el llavi.

—Fer pillatge no és el mateix que caçar, saps? —va dir—. Robar una ovella d'una granja d'Escrçats no és el mateix que encertar un teixó amb una llança. Què passa si es topa amb un Escrçat amb un bastó mortal màgic?

La Flubb va buidar el biberó a terra i va començar a bramar. De seguida n'hi van donar un altre. Era difícil dir que no a la Flubb, tan bufona com un gripau.

—Això no és just —es va queixar en Gritt—. Per què ella sí que té dret a un segon biberó?

—Gritt... —va començar a renyar-lo la mare, quan en aquell moment la porta de la casa subterrània va fer un esclafit i el pare va irrompre a l'habitació amb un sac penjat a l'espatlla.

Tenia tot de branquetes i fulles enredades en el pèl llarg i greixós, i portava els pantalons esquinçats. En un dels peluts braços grisos, s'havia fet una ferida d'on encara li gotejava sang.

—Què t'ha passat? —va exclamar la mare, mentre li embenava ràpidament el braç amb una mà de teranyines polsoses.

—No m'atabalis, dona. No és res. Una esgarrinxada de no res. He hagut de fer dreuera a través d'uns matolls, ve-t'ho aquí.

El pare va deixar caure el sac al costat del foc. A dins no hi havia res en forma d'ovella.

—No n'has aconseguit cap? —va preguntar la mare amb ansietat.

—És clar que sí. Ja l'he portada a palau.

—El rei deu estar cansat de sopar ovelles pel seu aniversari! —va dir en Gritt—. Aquesta vegada li podries haver portat un Escurçat, per variar.

—Gritt! —el va renyar el pare amb severitat—. No ha tingut gràcia!

Va agafar la caldera de la mare directament del foc i la va decantar tota sencera cap als seus llavis.

—Jo volia repetir! —va cridar en Gritt.

—Mala sort —va dir el pare—. Potser així aprendràs a no fer acudits dolents!

Segles enrere, els gegants havien utilitzat els Escurçats com a esclaus, i de vegades com a sopar, però això havia estat abans que els Escurçats s'inventessin els pals màgics mortals que els permetien defensar-se. Ara els gegants havien de viure en secret, a l'interior de Montgruny. Havien construït una ciutat sencera dins les antigues mines de la muntanya.

—No feia broma —va dir en Gritt—. Crec que podríem caçar Escurçats.

—Gritt! —va exclamar la mare.

—Procura que ningú no et senti dir aquestes coses —va afegir el pare, netejant-se els llavis flexibles amb la part posterior del braç i acabant amb la boca plena de teranyina—. Et llençarien a les masmorres!

—No vull dir per a tots els àpats —va dir en Gritt—. Ni que ens en mengem tants que al final es noti. Jo vull dir només un cop l'any, amb motiu de l'Aniversari del Rei.

El pare es va apartar uns trossos de teranyina de la barba i se'ls va menjar amb les restes de puré.

—El segrest és il·legal des de fa molt de temps, com saps perfectament, Gritt Trogg. És massa arriscat.

—I tu no t'has arriscat gens aquesta nit, oi? —va preguntar la mare, arrufant les celles—. És per això que has agafat una drecera a través dels matolls?

El pare va arronsar les espatlles.

—No ha estat pitjor que l'expedició de l'aniversari de l'any passat. Un gos ha bordat, però era molt lluny.

—I has tornat a casa a través del pantà, perquè cap gos no t'hagi pogut seguir el rastre?

—Sempre ho faig així —va dir el pare mentre es descalçava les botes i les buidava a la caldera de la mare.

En Gritt va fer una ullada al sac del pare.

—Coloms, un altre cop?! —va dir amb disgust—. Només són un aperitiu!

Però per a en Muncle, un colom era un festí. Ja havia esmorzat més del que volia, de fet.

—Aquí, Gritt —va dir—. Les restes de la meva sopa, si vols.

—Amb això no en tinc ni per començar —va dir el seu germà amb menyspreu—. De tota manera, no tinc temps. He quedat amb en Tità abans de classe.

—En Tità Bonys és de la classe d'en Muncle —va dir la mare—. Per què t'hi has de trobar?

Es va passar una mà pels cabells i amb la forquilla va dispersar les branquetes en totes direccions. La Flubber en va recollir una i va començar a mastegar-la.

—En Gritt vol entrar a la colla d'en Tità, mama —va explicar en Muncle.

Els Porraxinos eren la colla més dura de Montgruny i les seves proves d'accés eren famoses. En Vento Bufes havia passat el test fent sonar el gong municipal a mitja nit i despertant la Família Reial. Un dels rumors deia que un candidat havia hagut de barallar-se amb un drac, i que un altre havia intentat robar la corona del rei Fluixcor.

—Són joves amb ganes de divertir-se —va dir el pare a la mare, que semblava preocupada—. En Tità Bonys és el delegat de classe. Els seus amics no poden ser tan dolents.

—Home... —va començar en Muncle, abans de pensar-s'ho millor.

En Tità Bonys era el pitjor perdonavides de l'escola, i havia fet de la vida d'en Muncle una misèria, però en Muncle no volia amoïnar la mare.

—Jo no me'n preocuparia, no hi entrarà.

—I tant que sí! —va dir en Gritt, enfadat, abans de sortir per la porta, que va tancar amb un esclafit.

—Espera'm! —va exclamar en Muncle, agafant un dels panets de gla que la mare havia preparat per al sopar. Va córrer a l'encalç del seu germà. Sabia que si caminava cap a l'escola en companyia d'en Gritt, tenia menys possibilitats que algú l'estossinés abans d'arribar a l'aula.

—Vés amb compte! —va cridar la mare.

—Així ho faré! —va cridar en Muncle cap endarrere.

Ara bé, com podria evitar que el peguessin si era molt més petit que els altres? No semblava just que la mare encara hagués de preocupar-se per ell quan tenia dos fills més petits dels quals tenir cura.

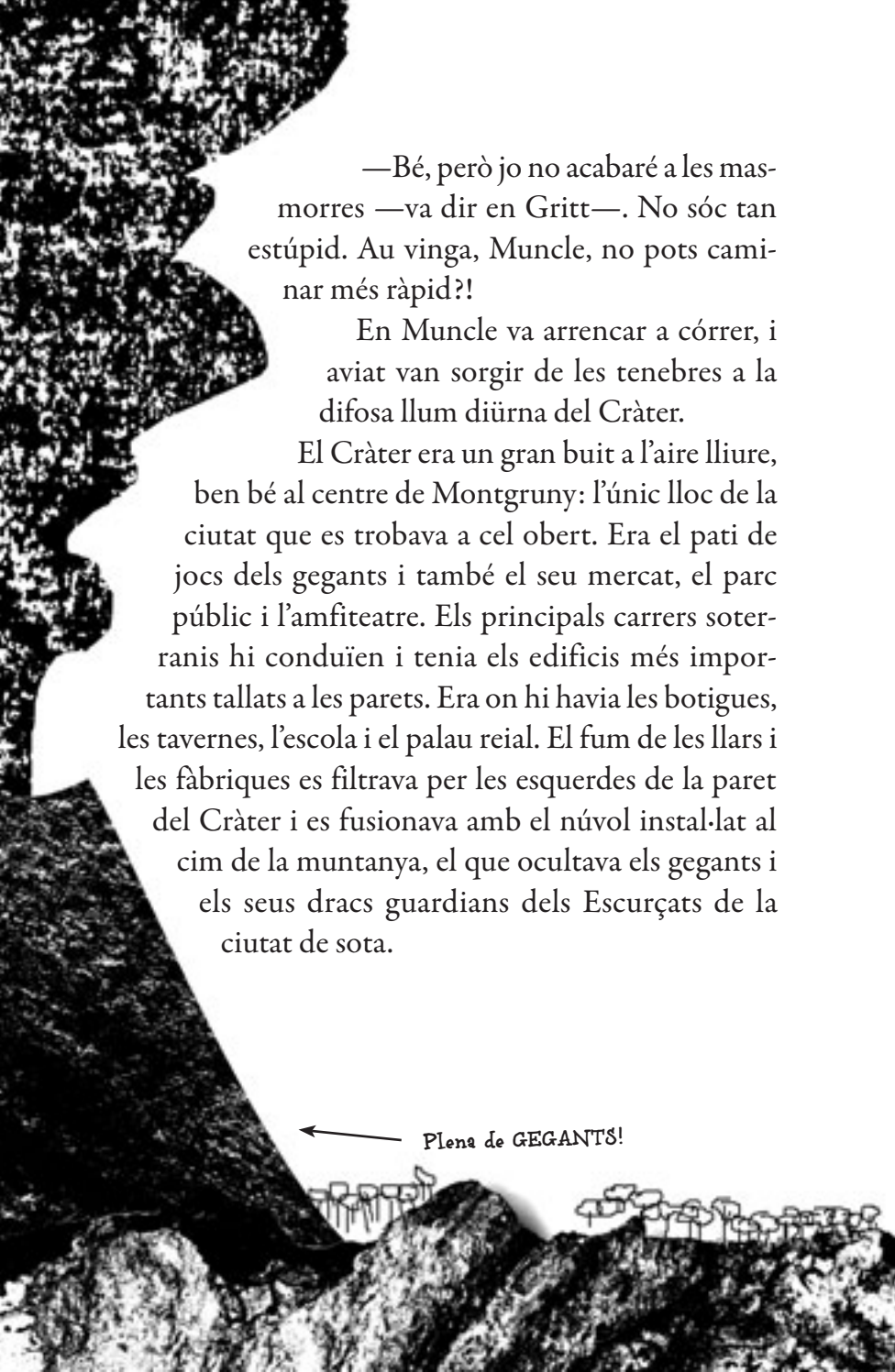
—No hauries d’haver dit res a la mare sobre els Porra —va dir en Gritt, deixant enrere els estables dels dracs guardians i endinsant-se en els carrers il·luminats per torxes.

En Muncle va apretar el pas per situar-se al seu costat.

—Els nens de la classe s’han ficat en problemes seriosos per culpa d’aquesta banda —va dir a en Gritt—. En Pinyac Fornit es va passar un mes als calabossos després que en Tità el desafiés a llançar una fletxa ardent per una finestra del palau.

Montgruny

—Bé, però jo no acabaré a les masmorres —va dir en Gritt—. No sóc tan estúpid. Au vinga, Muncle, no pots caminar més ràpid?!

En Muncle va arrencar a córrer, i aviat van sorgir de les tenebres a la difosa llum diürna del Cràter.

El Cràter era un gran buit a l'aire lliure, ben bé al centre de Montgruny: l'únic lloc de la ciutat que es trobava a cel obert. Era el pati de jocs dels gegants i també el seu mercat, el parc públic i l'amfiteatre. Els principals carrers soterranis hi conduïen i tenia els edificis més importants tallats a les parets. Era on hi havia les botigues, les tavernes, l'escola i el palau reial. El fum de les llars i les fàbriques es filtrava per les esquerdes de la paret del Cràter i es fusionava amb el núvol instal·lat al cim de la muntanya, el que ocultava els gegants i els seus dracs guardians dels Escurçats de la ciutat de sota.

← Plena de GEGANTS!

En Muncle va sentir unes mans enormes que l'aferraven per les espatlles i l'elevaven cap amunt.

—Ja et tinc!

Era en Tità. Els havia estat esperant.

—Treu-me la cadena de la butxaca, Gritt —va ordenar en Tità.

En Gritt va fer una passa enrere.

En Tità va arquejar les espesses celles.

—Bé, vols unir-te als Porraxinos o no?

—Però és que és el meu germà...

—Ets un tifa, Gritt Trogg —es va burlar en Tità.

Això era massa per a en Muncle. Que el turmentessin era una cosa, però que es burlessin del seu germà petit n'era tota una altra, encara que en Gritt fos el doble de gran que ell. Va reunir totes les seves forces i va projectar la cartera directament contra la cara del delegat. Un cop perfecte. A la punta del nas d'en Tità s'hi va obrir un punt enorme, d'on van brollar uns dolls de sang i pus que van crear un efecte espectacular.

—Iaaaaaaaauuuuu! —va xisclar en Tità. Me les pagaràs, mitja merda. Me l'estava deixant créixer de cara a la Granellada de l'Aniversari del Rei. Dóna'm la cadena, Gritt. ARA!

—Mmm... bé —va balbucejant en Gritt.

En Tità va fer caure en Muncle, i el va clavar a terra amb el seu peu enorme. Tot seguit, es va arrencar la cadena, gruixuda com una corda, ell mateix. Llavors va passar una punta de la cadena a través del cinturó d'en Muncle, hi va fer un nus, i va començar a fer girar en Muncle per l'aire.

En Muncle va tancar els ulls a l'espera que l'altre el deixés anar, però, abans de sortir volant a través del Cràter, es va sentir un xoc eixordador. En Tità es va aturar bruscament, i en Muncle va caure a la pols.

Havia estat salvat pel gong de l'escola.

—Me n'he d'anar —va dir en Gritt—. Si torno a fer tard a Ciències Dragonianes, tindrè problemes amb el senyor Patac.

Va adreçar una mirada a en Muncle que venia a dir «Ho sento», i tot seguit es va afanyar a travessar el Cràter.

En Tità va clavar un cop final a les costelles d'en Muncle i va córrer darrere d'en Gritt, deixant en Muncle sense alè i tan escaldat com un teixó estofat. En Tità també tenia pressa, i en Muncle sabia per què.

Normalment, els nois com en Tità no es preocupaven per arribar d'hora. I normalment en Muncle s'estimava més jugar al seu cau del bosc de fora de Montgruny que anar a escola. Però aquell dia no tenia res de normal. Aquell dia era el Viatge del Final d'Estudis, el viatge que feia setmanes que la classe esperava amb candeletes, en Muncle més que ningú.

Anaven al món Escurçat!